

Pfv.IV.21.079/2013/6.szám

A Kúria a dr. Bodolai László ügyvéd által képviselt felperesnek a Koruhely Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Koruhely Péter ügyvéd) által képviselt alperes ellen személyhez fűződő jog megsértésének megállapítása és jogkövetkezményeinek alkalmazása iránt a Fővárosi Törvényszék előtt 8.P.24.579/2011. számon megindított és a Fővárosi Ítéltábla 2.Pf.21.483/2012/7. számú jogerős ítéletével befejezett perében a felperes által 12. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 15.000 (tizenötezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

A le nem rótt 70.000 (hetvenezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket a felperes köteles az államnak megtéríteni, külön felhívásra.

Ez ellen az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével elutasította a felperes keresetét, amelyben személyhez fűződő joga megsértésének megállapítását, az alperes elégtételadásra és 350.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére kötelezését kérte. Határozata indokolásában megállapította, hogy az alperes az országgyűlés plenáris ülésén 2011. június 27-i felszólalásában .. felszólalásával kapcsolatban egy kérdést válaszolt meg, amelyben az országgyűlési képviselő a szociális konzultáció anyagának feldolgozásával összefüggésben azt kifogásolta: a Közigazgatási és Elektronikus Közszolgáltatások Központi Hivatalában (KEKKH) az adatfeldolgozás folyamatába nem

tekinthetett be. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy az alperes nyilatkozatának értékelésénél a megelőző felszólalás szövegét is figyelembe kellett venni.

A felperes hivatkozásával szemben az alperes nyilatkozata nem arra vonatkozott, hogy a szociális konzultációval kapcsolatos kérdőívek tartalmát, a kérdőívek feldolgozását, az azzal kapcsolatos eljárást, illetve az adatok kezelését a felperes nem ellenezte, hanem általánosságban azt a választ adta a képviselő felvetésére, hogy az adatfeldolgozásnál nyilvánvalóan az adatvédelmi biztonsági eljárásokat alkalmazták. Tehát az alperes válasza nem hordozott olyan tartalmat, amit annak a felperes tulajdonított.

A szociális konzultációval kapcsolatos egyeztetés körében .. és .. tanúvallomását és feljegyzéseit értékelve arra a következtetésre jutott, hogy alperes nem közölt jóhírnevet sértő, valótlan tényeket.

Véleménynyilvánításnak minősítette a felszólalás azon szövegrészét is, amely az adatvédelmi biztos eljárásával volt kapcsolatos. Azt a tényt, hogy az új Alaptörvény, illetve az új törvény értelmében egy új hatóság jön majd létre, összekapcsolta azzal, hogy emiatt az alperes vélekedése szerint a felperes elkeseredett háborút folytat, mivel pozíciója megszűnik. A konkrét, tények nélküli összegző válaszban nincsen valótlan állítás, az alperes véleményét tartalmazza a felszólaló képviselő által elmondottakhoz kapcsolódóan.

A felperes által benyújtott fellebbezés folytán eljárás másodfokú bíróság ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. Egyetértett az ítélőtábla az elsőfokú bíróság álláspontjával, miszerint attól függetlenül, hogy a kereset nem érintette az alperes parlamenti felszólalását megelőző kérdésfeltevést, annak tartalmára is figyelemmel kellett lenni a jogvita megítélése során, mivel a kérdés és a felelet egysége alapján lehetett megfelelően meghatározni azt a tartalmat, amit az alperes nyilatkozata érintett.

Kifejtette, hogy a szociális konzultáció adatainak KEKKH-ban történő feldolgozásával kapcsolatban, az egyeztetés kérdésében nem egy szoros terminológiai értelmezést kellett alkalmazni. A hangsúly azon volt, hogy a hivatal és a felperes, illetve munkatársai között volt-e valamilyen okból kapcsolattartás ezzel az ügyel összefüggésben. Megállapítható volt az iratok alapján, hogy három konzultációt biztosan tartottak. Az elsőt a hivatal részéről, a további másik kettőt az adatvédelmi biztos hivatala részéről kezdeményezték. Az adatvédelmi biztossal való ilyen egyeztetésre vonatkozóan kötelezettség nem állt fenn és azt nem lehet állítani, hogy ilyen találkozóra egyáltalán nem került sor. Az iratokból kitűnően azokban az esetekben sem volt az eljárással kapcsolatos ellenvetés, amikor az adatvédelmi biztos hivatala részéről keresték fel a hivatalt. A felperes az álláspontjának a hivatal elnökével

való írásos közlésében utóbb a kifogásokat előterjesztette. Ilyen körülmények között az egyeztetésekre és a kifogásemelésre vonatkozó közlés nem tekinthető valótlanoknak és jogsértőnek.

Az alperes az ellenvetések előadását ahhoz viszonyította, hogy mikor jutott a felperes tudomására az, hogy az adatvédelmi ombudsman pozíciója megszűnik. Ezt kötötte össze azzal, hogy a felperes folyamatosan fellép a Kormány adatvédelmi jogszabály kezdeményezéseivel szemben. Ezzel kapcsolatban az alperes azt fejtette ki, hogy a felperes szakmai tevékenysége összefüggésben áll az ombudsmani pozíció megszüntetésének lehetőségével. A rosszallását juttatta kifejezésre azzal kapcsolatban, hogy a felperes ezt a Kormánnyal szemben teszi. Ez pedig a felperes szakmai megnyilvánulásainak megítélését jelentette, függetlenül attól, hogy a felperes a tevékenységét a jogszabályoknak megfelelően végezte, illetve, hogy pontosan mikor vált egyértelművé számára az ombudsmani intézmény megszűnése. Ezt a kritikát az alperes a plenáris ülés nyilvánossága előtt fejtette ki, egy képviselői kérdésre adott válasz részeként. A véleménynyilvánítás szabadsága alapján jogosult volt ilyen tartalmú bírálatot kifejteni, ugyanis az alperest a véleménynyilvánítási jogosultság a vélemény helyességétől vagy helytelenségétől függetlenül megilleti. Nyilatkozatát ebből a szempontból nem lehetett vizsgálat alá venni, kifejezésmódjában a közlés pedig nem volt indokolatlanul bántó, ezért nem minősülhetett jogsértőnek.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, amelyben annak hatályon kívül helyezését és elsődlegesen a kereseti kérelemnek helyt adó határozat meghozatalát, másodlagosan az első- vagy másodfokú bíróság új eljárás lefolytatására utasítását kérte.

Álláspontja szerint a jogerős ítélet tévesen állapította meg a tényállást, a bizonyítási eljárást az ügyben eljáró bíróságok nem teljes körűen folytatták le, a feltárt bizonyítékokat nem megfelelően értékelték és eljárási hibákat is vétettek, amelyek kihatottak az ítélet érdemére.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság - indítvány ellenére - nem hallgatta meg a felperest személyesen. .. kérdését a felek nem csatolták, azt az eljáró bíró szerelte az iratok közé. Ezekkel az eljárási hibákkal az elsőfokú bíróság megsértette a felperes Pp. 2. § (1) bekezdésében rögzített tisztességes eljáráshoz való jogát.

A Pp. 3. § (1) és (2) bekezdésében foglaltak, vagyis a kérelemhez kötöttség elvének megsértésével a bíróságok olyan érvekre hivatkoztak ítéletükben, amelyek nem szerepeltek a felek beadványaiban. A jogvita elbírálása szempontjából ugyanis .. kérdésfeltevése irreleváns, a felpereshez nem kapcsolódott, ezért az alperes állításai attól függetlenül személyiségi jogot sértenek. A felperes jogi álláspontja szerint a jogerős ítélet sérti a Pp. 206. §-át és a 221. §-ában foglaltakat.

A per során a felperes bizonyította, hogy az alperes megnyilvánulásainak ténybeli alapja nem volt. Nem történt egyeztetés, hivatalból indult vizsgálatra került sor. Időbeli és okozati összefüggés nem volt az alperes jogalkotással kapcsolatos észrevételei és pozíciójának jogellenes megszüntetése között. A törvény tervezete korábban is elérhető volt, a felperes azt ismerte, erre vonatkozóan a per során csatolta a felszólalásait. A felperes megválasztása után folyamatosan kritizálta azokat a jogszabálytervezeteket, intézkedéseket, amelyek a személyes adatok védelmi szintjét álláspontja szerint csökkenthették. A felperes által hiányolt szabályokat időközben a jogalkotó törvénymódosítással készült beemelni a 2011. évi CXII. törvény rendelkezései közé, tehát a felperes kifogásai nem tekinthetők „elkeseredett háborúnak”.

A felperes indítványa ellenére az elsőfokú bíróság nem tárta fel a két meghallgatott tanú vallomása közötti ellentmondásokat. Az alperes által hivatkozott bizonyítékokat a felperes folyamatosan cáfolta, azonban a bíróság kizárólag az alperes bizonyítékait vette figyelembe. Olyan bizonyítékot értékelte az elsőfokú bíróság, amelyen nem szerepelt iktatószám, tehát nem lehetett volna elfogadni hivatalos iratként. Azt is figyelmen kívül hagyta a bíróság, hogy az alperesnek nem volt és nem is lehetett tudomása a KEKKH nem iktatott feljegyzéseiről.

Hivatkozott arra, hogy az egyeztetés köznapi értelemben két fél közötti párbeszédként értelmezhető csupán, ilyen egyeztetésre nem került sor, mert az első találkozót követően azonnal hivatalból vizsgálatot indított. Az első találkozó nem tekinthető egyeztetésnek, mert a felperes ott hallott először a készülő projektről, álláspontját nem fejtette ki, tudatta ugyanakkor a KEKKH munkatársaival, hogy hivatalból vizsgálatot indít. Kiderült, hogy a projekt tárgyát képező konzultációs kérdőívek már végleges formában rendelkezésre álltak. Ezt követően munkatársai utasításra megbízólevéllel jelentek meg a KEKKH-ban, amit nem lehet egyeztetésnek tekinteni. Fogalmilag sem lehet egyeztetésről beszélni, ugyanis a KEKKH munkatársainak érkezésekor már az alperes által vezetett minisztérium államtitkárságának utasítására a konzultációs kérdőívek a nyomdában voltak. Tévesen rögzíti tehát az ítélet, hogy három, ezzel kapcsolatos konzultáció biztosan volt. Iratellenes a megállapítás, hogy az adatvédelmi biztos hivatala részéről, amikor felkeresték a KEKKH-t, nem volt az eljárással kapcsolatos ellenvetés, ugyanis a felperes hivatalos vizsgálata éppen erről szólt. Miután egyeztetésről nem volt szó, e hamis tényállítás vagy való tény hamis színben való feltüntetése, és ehhez kapcsolt az az állítás, hogy a felperes elkeseredett háborút folytat, nyilvánvalóan sértette a felperes személyiségi jogait. Megkérdőjelezte szakmaiságát, adatvédelmi biztosági tevékenységének minőségét és azt, hogy hivatását esküje szerint látja el.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet

hatályában való fenntartását kérte.

A felülvizsgálati kérelem az alábbiak szerint alaptalan.

A felperes felülvizsgálati kérelmében lényegében eljárási szabálysértésre hivatkozással állította, hogy a jogerős ítélet jogszabálysértő.

A Pp. 275. § (3) és (4) bekezdése értelmében eljárási szabálysértés abban az esetben ad alapot a jogerős ítélet hatályon kívül helyezésére, ha az az ügy érdemi elbírálására lényeges kihatással volt.

A perbeli esetben a jogvita érdekét érintő eljárási szabálysértés nem állapítható meg az ügyben eljáró bíróságok terhére.

Az elsőfokú bíróság eljárása nem tekinthető a Pp. 2. § (1) bekezdésébe ütközőnek. E rendelkezés szerint a bíróságnak az a feladata, hogy a feleknek a jogviták elbírálásához, a perek tisztességes lefolytatásához, és ésszerű időn belül történő befejezéshez való jogát érvényesítse.

A jogerős ítélet jogszabálysértő voltát önmagában az alapelvi jellegű rendelkezés megsértése közvetlenül nem alapozza meg. Ugyanis az alapelvek a Pp. eljárási szabályain keresztül érvényesülnek. Tehát az alapelvi rendelkezések megsértése csak az eljárási szabályok megsértésén keresztül valósulhat meg, és csak ennek következtében helyezhető hatályon kívül a jogerős ítélet.

A felperes e körben egyrészt azt sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a feleket nem hallgatta meg személyesen, másrészt kifogásolta .. kérdésének felhasználási módját.

A Pp. rendelkezései általánosságban nem írják elő kötelező erővel a felek személyes meghallgatását, az csupán egy lehetőség a bíróság számára a tényállás feltárására. A bíróságnak mindig az adott ügyben kell megítélnie, szükség van-e a fél szóbeli meghallgatására vagy sem. Önmagában az a tény, hogy az elsőfokú bíróság mellőzte a felek személyes meghallgatását nem jelent eljárási szabálysértést. Az iratok alapján megállapítható, hogy a felperes személyes meghallgatására vonatkozó indítványt az elsőfokú eljárásban nem tett, annak elmaradását elsőként a fellebbezési tárgyaláson kifogásolta. A felülvizsgálati kérelem azt sem jelölte meg, hogy a szóbeli meghallgatás elmaradása mennyiben befolyásolta az ügyben hozott érdemi döntést, az általa állított jogszabálysértés milyen, a jogvita ténybeli és jogi megítéléséhez szükséges nyilatkozat megtételét akadályozta meg, ami a jogerős ítélet jogszabálysértő voltát eredményezi.

Az elsőfokú bíróság .. képviselő internetről letöltött kérdését, amelyre az alperes válaszolt, a jegyzőkönyvhöz csatolta és átadta a jogi képviselők részére is. A peres felek nyilvánvalóan ismerték a parlamentben feltett kérdés szövegét. Ez az eljárás nem jelent

olyan lényeges eljárási szabálysértést, ami az ügy érdemi elbírálását befolyásolta. Az, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében kifejtette: az alperes válaszát a képviselő által feltett kérdéssel együtt értelmezi, az elsőfokú bíróság jogi álláspontja, amely nem eredményezi a tisztességes eljárás biztosításának megsértését. Így tehát ez nem valósít meg olyan lényeges eljárási szabálysértést, ami a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését indokolná.

Mindemellett az elsőfokú bíróság helytállóan járt el, amikor a kérdést és a perbeli felszólalást együttesen értelmezte. Valóban a képviselő kérdése nem képezte a per tárgyát, azonban a személyhez fűződő jogi perekben is irányadó PK 12. számú állásfoglalásból következően az alperes válaszána megítéléséhez szükséges volt annak vizsgálata is, hogy milyen szövegkörnyezetben hangzott el a nyilatkozat, milyen kérdésre adott választ.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság eljárása nem sértette a feleknek a per tisztességes lefolytatásához, a jogvita pártatlan elbírálásához való jogát.

A polgári jogban érvényesülő kérelemre történő eljárás elve azt jelenti, hogy a bíróság a polgári ügyek körében felmerült vitát csak és kizárólag erre irányuló kérelem esetén bírálja el, hivatalból nem járhat el. A jogvita elbírálására a bíróságot feljogosító kérelmet (kereset, viszontkereset) a vitában érdekelt valamely fél terjeszthet elő (Pp. 3. § (1) bekezdés).

Emellett érvényesül a kérelemhez kötöttség szabálya, amely szerint a bíróság - törvény eltérő rendelkezése hiányában - a felek által előterjesztett kérelmekhez és jognyilatkozatokhoz kötve van (Pp. 3. § (2) bekezdés). E szabályból következik, hogy a döntés nem terjeszkedhet túl a kereseti kérelmen, illetve az ellenkérelmen (Pp. 215. §).

Az eljáró bíróságok döntésük meghozatalánál kizárólag a felperes kereseti kérelmében érvényesített követelést bírálták el, azon nem terjeszkedtek túl azzal, hogy az alperes nyilatkozatát az országgyűlési képviselő által feltett kérdéssel szövegösszefüggésben értékelték, és a felek által nem hivatkozott jogi érvelést fogalmaztak meg ítéletükben, ezért sem a Pp. 3. § (1) és (2) bekezdését, sem a Pp. 215. §-át nem sértették meg.

A Pp. 3. § (3) bekezdésének megsértése sem állapítható meg, mert a per iratai szerint a felperes tisztában volt bizonyítási kötelezettsége tartalmával. Felülvizsgálati kérelmében sem állította, hogy a tájékoztatási kötelezettség elmaradása miatt nem terjeszthetett elő valamely bizonyítási indítványt.

A felperes felülvizsgálati álláspontja szerint a jogerős ítélet a Pp. 206. § (1) bekezdésébe ütközik a bizonyítékok okszerűtlen mérlegelése miatt.

A Pp. 206. §-ának (1) bekezdése értelmében a bíróság a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült

bizonyítékoknak az egybevetése alapján állapítja meg, a bizonyítékokat a maguk összességében értékeli, és meggyőződése szerint bírálja el.

A bizonyítékok mérlegelése akkor valósít meg törvénysértést, akkor ad alapot a bizonyítékok felülmérlegelésére, ha az ítélet megalapozatlan, illetve a bíróság a döntéshez szükséges tényeket nem tisztázza, a bizonyítékok mérlegelése során iratellenes megállapítást, kirívóan okszerűtlen, a tényekkel logikai összefüggésben nem lévő következtetést von le. Azonban a jogerős ítélet a bizonyítékok okszerű és ellentmondás nélküli mérlegelésén alapult, ezért a Pp. 206. § (1) bekezdésének megsértése nem állapítható meg. Az ügyben eljáró bíróságok a tényállás megállapításához szükséges releváns bizonyítási eljárást lefolytatták, annak okszerű mérlegelésével állapították meg a tényállást, amelynek alapján helytálló jogi következtetés levonásával hozták meg döntésüket.

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes felszólalásával megsértette jóhírnevét. Ezért a Ptk. 75. és 78. §-a alapján kellett azt megítélni, hogy a perben, hogy a felperes megalapozottan tartott-e igényt a személyiségvédelmi eszközök alkalmazására.

A Ptk. 75. §-ának (1) bekezdése értelmében a személyhez fűződő jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani. E jogok a törvény védelme alatt állnak. A Ptk. 78. §-ának (1) bekezdése értelmében a személyhez fűződő jogok védelme kiterjed a jóhírnév védelmére is. A (2) bekezdés szerint a jóhírnév sérelmét jelenti különösen, ha valaki más személyre vonatkozó, azt sértő, valótlan tényt állít, híresztel, vagy való tényt hamis színben tüntet fel.

E rendelkezésekből következik, hogy a hírnévrontást csak az objektív valóságnak meg nem felelő, azzal ellentétes tényállítás valósíthatja meg. Az értékítélet, vélemény, bírálat akkor eredményezheti a jóhírnév sérelmét, ha közvetlenül, vagy közvetve valótlan tényállításokon alapszik, illetve ha megtévesztő, és téves következtetés levonására ad alapot.

Annak elbírálása során, hogy a kifogásolt közlések a valóságot hamis színben tüntetik-e fel, nem formális megjelenésük, hanem valóságos tartalmuk szerint kell figyelembe venni, az egymással összetartozó részeket összefüggésükben kell értékelni és az értékelésnél tekintettel kell lenni a társadalmilag kialakult közfelfogásra is (PK 12. sz. állásfoglalás).

A jogerős ítélet a kifogásolt kifejezések helyes tartalmi elemzésével jutott arra a megállapításra, hogy az alperes nem sértette meg a felperes személyhez fűződő jogát.

Az alperes felszólalása .. képviselő kérdésére adott válasz, amelyben arról nyilatkozott, hogy miért nem tekinthetett bele a képviselő az adatfeldolgozásba. Ennek indokát adva közölte, hogy „azért mert az adatfeldolgozásnál nyilvánvalóan ezeket az

adatvédelmi biztonsági eljárásokat alkalmazzák, amit egyébként az adatvédelmi biztos sem ellenzett egyetlen egyeztetés során sem, egészen addig, amíg meg nem tudta, hogy az adatvédelmi ombudsman pozíciója megszűnne

az új alaptörvény értelmében és az új törvény értelmében, és egy hatóság jön létre helyette..."

Ez a kijelentés azt fogalmazza meg, hogy a kérdést feltevő képviselő a felperes által egyetlen egyeztetés során sem ellenzett adatvédelmi biztonsági eljárások alkalmazása miatt nem tekinthetett bele a szociális konzultáció adatfeldolgozásába.

A 2011. május 5-én tartott konzultációval kapcsolatban .. által készített feljegyzés szerint a felperes nem fogalmazott meg adatvédelmi aggályt vagy alkotmányos visszasságot, csupán arról adott tájékoztatást, hogy a szociális konzultáció teljes folyamatát kiemelt figyelemmel kívánja kísérni. A felperes 2011. május 10-én kelt, az adatkezelés nyilvántartásba vételéről szóló értesítése is ezt tartalmazza.

A tanúvallomások és az okiratok alapján nem volt vitatható, hogy a május 16-án és 24-én is zajlott találkozó a felek között.

Tényként állapítható meg, hogy a KEKKH felvette a kapcsolatot a felperessel, három alkalommal is történt konzultáció a felperes és a KEKKH képviselői között. Ezekben a megbeszéléseken a felperes ezeket az adatvédelmi biztonsági eljárásokat nem kifogásolta. A vizsgálat a szociális konzultációval összefüggő adatkezelés feltételeinek és körülményeinek figyelemmel kísérése érdekében folyt.

A megbeszélések tényére tekintettel annak nem volt jelentősége, hogy az alperes által becsatolt feljegyzéseket iktatták-e vagy sem. Emellett a feljegyzést készítő .. tanúvallomásában megerősítette az abban foglaltakat. A felperes által becsatolt irat szerint is ezek a találkozók információszerzésre irányuló megbeszélések voltak. Mindezek alapján annak kijelentése, hogy ezek a konzultációk egyeztetések voltak, nem valótlan tényállítás, és a való tényeket sem tünteti fel hamis színben.

A felperes országgyűlési felszólalása szerint 2011. június 7-én kapta meg véleményezésre az információs önrendelkezési jogról és az információszabadságról szóló törvényjavaslat első változatát. A szociális konzultáció adatkezelését 2011. június 7-i állásfoglalásában kifogásolta először. Erre alapította az alperes parlamenti válaszában a felperes szakmai tevékenységének a véleménynyilvánítás szabadsága körében megfogalmazott kritikáját, amely helytálló vagy helytelen voltát a bíróság nem vizsgálhatja. Az a közlés, hogy „elkeseredett háborút folytat”, az alperes véleményét tartalmazta a felperes törvényjavaslatra vonatkozó megnyilvánulásairól, ami a közszereplő felperes jóhírneve megsértésének megállapítása alapjául nem szolgálhat.

Mivel a véleménynyilvánítás keretében az alperes indokolatlanul sértő, bántó, vagy lealázó és emiatt a felperes társadalmi

megítélését hátrányosan befolyásoló kifejezéseket nem használt, az alperes által kifejtettek jogsértést nem valószínűsített meg.

Az ügyben eljáró bíróságok eleget tettek a Pp. 221. § (1) bekezdésében foglalt indokolási kötelezettségüknek is. E szerint az ítélet indokolásában röviden elő kell adni a bíróság által megállapított tényállást az arra vonatkozó bizonyítékok megjelölésével, hivatkozni kell azokra a jogszabályokra, amelyeken a bíróság ítélete alapszik. Meg kell röviden említeni azokat a körülményeket, amelyeket a bíróság a bizonyítékok mérlegelésénél irányadónak vett, végül utalni kell azokra az okokra, amelyek miatt a bíróság valamely tény nem talált bizonyítottnak, vagy amelyek miatt a felajánlott bizonyítást mellőzte.

Az elsőfokú bíróság ítélete részletesen tartalmazta a per során lefolytatott bizonyítás anyagának, közöttük a felperes által kihallgatni kért tanú vallomásának, okirati bizonyítékainak értékelését, és azt, hogy a felperes jogi álláspontját mely okok miatt nem osztotta. Az ítélettel az ítéltábla teljes körűen egyetértett, tehát annak indokait is elfogadta. Ezért a felülvizsgálati kérelem alaptalanul állította, hogy az ügyben eljáró bíróságok a Pp. 221. §-át megsértették.

A fentiek alapján a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdése szerint hatályában fenntartotta.

A Pp. 78. § (1) bekezdése és a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdése szerint a peres felperes köteles az alperes jogi képviseletének ellátásával felmerült felülvizsgálati eljárási költség megfizetésére.

A le nem rótt felülvizsgálati eljárási illeték megtérítésére a felperes köteles a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján.

Budapest, 2014. január 22.

Dr. Mészáros Mátyás s.k. a tanács elnöke, Böszörményiné dr. Kovács Katalin s.k. előadó bíró, Dr. Pataki Árpád s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

Vné

tisztviselő